

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 115/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **PROFigips, s.r.o.**, Horný Hričov 3, IČO 36 426 474, zastúpenej RYBÁR advokát s.r.o., Andreja Kmeťa 11, Žilina, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/307/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/307/2018 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava III **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/307/2018 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **1 500 eur**, ktoré jej **je** Mestský súd Bratislava III **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava III **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 115/2025-12 z 27. februára 2025 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava III (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/307/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Tiež žiada prikázať mestskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov, priznať jej primerané finančné zadost'učinenie 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka sa návrhom na vydanie platobného rozkazu z 20. augusta 2018 domáhala od žalovaného zaplata 3 000 eur s príslušenstvom v tzv. upomínacom konaní (návrh podaný podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorý vo veci rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 29Up/586/2018 zo 6. septembra 2018. Proti uvedenému platobnému rozkazu žalovaný podal odpor, ktorým namietal právomoc všeobecného súdu, keďže vec mala byť podľa neho prejednaná rozhodcovskom konaní. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 23Cb/307/2018 z 21. januára 2019 napadnuté konanie zastavil. O odvolaní s'ťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1Cob/97/2019 z 30. septembra 2019 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 23Cb/307/2018 zo 17. apríla 2023 (po takmer piatich rokoch od podania žalobného návrhu) a žalobu v celom rozsahu zamietol. S'ťažovateľka podala proti rozsudku odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 6Cob/37/2023 z 21. marca 2024 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. S'ťažovateľka k priebehu napadnutého konania ďalej uvádza, že mestský súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na 16. október 2024, na ktorom oznámil, že na ďalšom pojednávaní 6. februára 2025 vykoná výsluch svedka [REDAKOVANÉ]. Mestský súd 8. januára 2025 stranám sporu oznámil, že sa svedkovi nepodarilo doručiť predvolanie a následne 20. januára 2025 oznámil, že pojednávanie bude odročené na účel zisťovania aktuálnej adresy svedka, avšak 22. januára 2025 oznámil, že pojednávanie sa 3. februára 2025 uskutoční aj bez prítomnosti označeného svedka, ktorého pobyt sa bude ďalej zisťovať. Pojednávanie 3. februára 2025 bolo odročené na 26. marec 2025, pretože súdu neboli doručené správy z registra výkonu trestu odňatia slobody.

2.1. S'ťažovateľka, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu k problematike zbytočných priet'ahov, zdôrazňuje, že v jej veci nie je právoplatne rozhodnuté ani po siedmich rokoch od podania žaloby, prejednávaná vec nevykazuje ani právnu ani faktickú zložitosť, ona sama k dĺžke napadnutého konania neprispela, naopak vystupovala vždy aktívne, reagujúc na výzvy súdu v určených lehotách.

2.2. Upriamuje pozornosť ústavného súdu nielen na absolútnu nečinnosť konajúceho súdu v konkrétnych časových obdobiach (od 28. septembra 2020 do 25. januára 2022, od 27. marca 2023 do 16. októbra 2024), ale aj na jeho neefektívny postup vedúci k nadbytočne realizovaným pojednávaniam (27. mája 2020, 28. septembra 2020, 16. októbra 2024 a 3. februára 2025).

II.

Argumentácia s'ťažovateľky

3. Podstatou s'ťažostnej argumentácie s'ťažovateľky je poukazovanie na neefektívny postup mestského súdu (predtým okresného súdu), na to, že napadnuté konanie prebieha siedmy rok,

pričom stav právnej neistoty odstránený nebol. Prietáhy v postupe mestského súdu a doterajšia dĺžka konania bez právoplatného skončenia veci sú podľa sťažovateľky nezlučiteľné s imperatívom čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorá ako právnická osoba vynakladá finančné prostriedky na svoje právne zastúpenie v súdnom spore, čo má pre ňu citeľný dopad.

III. Vyjadrenie mestského súdu

4. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 83/2025 zo 4. marca 2025 k obsahu ústavnej sťažnosti, ktoré si ústavný súd vyžiadal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), poukázal na vyjadrenie zákonného sudcu a uviedol chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných v napadnutom konaní, z ktorých v podstatnej časti vyplýva, že napadnuté konanie, ktoré sa začalo doručením žaloby 20. augusta 2018, bolo najskôr uznesením okresného súdu z 21. januára 2019 konanie zastavené. Po zrušení zastavujúceho uznesenia uznesením krajského súdu č. k. 1Cob/97/2019-127 z 30. septembra 2019 a vrátení veci na ďalšie konanie súd nariadil vo veci pojednávanie na 7. máj 2020, ktoré bolo odročené na účel doručenia listinných dôkazov predložených na pojednávaní protistrane a oznámenia adresy navrhovaného svedka (pán [REDAKOVANÉ]). Súd predvolal navrhnutého svedka z adresy oznámenej žalovaným. Na pojednávanie 28. septembra 2020 sa svedka nepodarilo zabezpečiť, preto súd pojednávanie odročil a volal svedka prostredníctvom mailovej adresy a zároveň žalovaného požiadal o zabezpečenie účasti svedka. Dňa 21. januára 2021 došlo k zmene zákonného sudcu, na pojednávaní 23. júna 2021 žalovaný predložil čestné vyhlásenie svedka. Dňa 4. novembra 2021 došlo opätovne k zmene zákonného sudcu. Zo zápisnice o pojednávaní z 26. januára 2022 vyplýva, že súd vypočul ďalšieho svedka a pojednávanie odročil s tým, že bude svedka predvolávať z naposledy známej adresy prostredníctvom príslušného útvaru Policajného zboru, súd uznesením 8. februára 2022 nariadil predvedenie svedka. Príslušné oddelenie policajného zboru súdu oznámilo, že na základe zhoršenia zdravotného stavu svedka nebolo možné zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní 2. mája 2022. Vzhľadom na zdravotný stav svedka súd prípisom z 2. júna 2022 vyzval sporové strany na zaslanie otázok na svedka, pretože súd pristúpil k písomnému výsluchu svedka, 24. augusta 2022 bola súdu doručená písomná odpoveď svedka na položené otázky. Pojednávanie uskutočnené 27. marca 2023 súd odročil na účel vyhlásenia rozsudku. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 23Cb/307/2018-299 zo 17. apríla 2023. Krajský súd uznesením č. k. 6Cob/37/2023-347 z 21. marca 2024 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V bode 32 a nasl. odôvodnenia uznesenia uviedol, ako má súd prvej inštancie postupovať (doplnenie dokazovania najmä vypočutím svedka). Po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu sporovým stranám, úpravou zákonného sudcu zo 6. mája 2024 bol vo veci nariadený termín pojednávania na 16. október 2024, ktoré bolo odročené z dôvodu, že strany sporu chcú byť prítomné pri vypočúvaní odvolaním nariadeného svedka. Následne súd vykonal doručovanie predvolania svedka na všetky známe adresy prostredníctvom príslušného orgánu Policajného zboru. Príslušné obvodné oddelenie Policajného zboru listom doručeným súdu 27. decembra 2024 oznámilo, že zásielku sa svedkovi nepodarilo doručiť, na uvedených adresách dvere nikto neotváral a obyvatelia bytových domov o takej osobe nepočuli a nepoznajú ju. Úpravou z 22. januára 2025 boli o súčinnosť na účel oznámenia adresy svedka dožiadané Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., Slovák Telekom, a. s.,

Orange Slovensko, a. s., O2 Slovakia, s. r. o. Pojednávanie z 3. februára 2025 bolo odročené na 26. marec 2025 s tým, že ak sa súdu nepodarí zabezpečiť inú adresu svedka, po záverečných rečiach súd vyhlási uznesenie o skončení dokazovania. Úpravou z 5. februára 2025 súd požiadal manželku svedka o uvedenie adresy, na ktorej sa aktuálne zdržiava.

4.1. Zákonný sudca, ktorý aktuálne vo veci sťažovateľky koná, uviedol, že k priesťahom zo strany mestského súdu nedochádza, sudca sa snaží vo veci čo najrýchlejšie vykonať požadované dokazovanie nariadené odvolacím súdom a vo veci opätovne rozhodnúť.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

7. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

8. Z hľadiska povahy veci ústavný súd rezultuje, že napadnuté konanie nie je právne zložitá, predmet konania (žaloba o zaplatenie 3 000 eur s príslušenstvom, pozn.) možno zaradiť medzi štandardnú agendu rozhodovacej praxe všeobecných súdov. V predmetnom súdnom spore sa javí „náročnou“ otázka náležitého zistenia skutkového stavu veci s ohľadom na opakovanú nemožnosť zabezpečenia prítomnosti svedka a jeho výpovede pred súdom, pričom požiadavka doplnenia dokazovania vyplýva so záverov odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení č. k. 6Cob/37/2023-347 z 21. marca 2024, ktoré sú pre mestský súd záväzné. Túto „skutkovú zložitost'“ veci indikoval aj konajúcim súd (k tomu bližšie bod 4 odôvodnenia tohto nálezu). V správaní sťažovateľky neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by negatívne vplývali na celkovú dĺžku napadnutého konania.

9. V nadväznosti na bod 8 druhú vetu ústavný súd napokon hodnotil i postup vo veci konajúceho súdu, ktorý po doručení žaloby (20. augusta 2018) realizoval procesné úkony doručovania žalobného návrhu a vyjadrení stranám sporu [§ 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] a uznesením z 21. januára 2019 konanie zastavil. Uvedené rozhodnutie napadnuté odvolaním sťažovateľky bolo uznesením krajského súdu č. k. 1Cob/97/2019-127

z 30. septembra 2019 zrušené. Ďalší postup súdu viedol k meritórnemu rozhodnutiu veci rozsudkom č. k. 23Cb/307/2018-299 zo 17. apríla 2023, ktorým žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Na poklade sťažovateľkou podaného odvolania rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6Cob/37/2023 z 21. marca 2024 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

9.1. Sťažovateľkou uvádzané obdobia absolútnej nečinnosti v postupe súdu (bod 2.2. odôvodnenia tohto nálezu) ústavný súd nevzhladol. Obdobie nečinnosti indikované sťažovateľkou od 28. septembra 2020 do 25. januára 2022 nezodpovedá skutočnosti, keďže v tom období, aj napriek opakovanej zmene zákonného sudcu (21. januára 2021 a 4. novembra 2021) súd realizoval dve pojednávania (21. júna 2021 a 26. januára 2022), čo je z pohľadu ústavného súdu akceptovateľný časový odstup. Druhé obdobie nečinnosti v postupe súdu, na ktoré poukazuje sťažovateľka od 27. marca 2023 do 16. októbra 2024, nie je tiež možné takto vyhodnotiť, keďže v prevažnej miere ide o časový úsek rozhodovania súdu druhej inštancie o podanom odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 23Cb/307/2018-299 zo 17. apríla 2023, keď sa súdny spis takmer jeden rok nachádzal mimo dispozície mestského súdu. Spomínané údajné obdobie nečinnosti však možno subsumovať pod pojem neefektívnosti v procese rozhodovania súdu prvej inštancie, ktorý sa premietol do zrušenia rozsudku odvolacím súdom a vrátenia veci mestskému súdu na doplnenie dokazovania a nové rozhodnutie.

9.2. Možno teda uzavrieť, že napadnuté konanie je ako celok poznačené zbytočnými priet'ahmi spočívajúcimi primárne v nesústreďenom postupe vo veci konajúceho súdu. Overením aktuálneho stavu napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že hoci je vo veci nariadené pojednávanie na 26. marec 2025, s ohľadom na časovú perspektívu dosiahnutia konečného rozhodnutia spôsobenú vo výraznej miere opakovane nesústreďenou činnosťou konajúceho súdu, nie je možné doterajšiu dĺžku súdneho sporu (takmer 7 rokov) z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať.

10. Nielen nečinnosť, ale aj nesústreďená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). Okresný súd a následne mestský súd v rozsahu svojej právomoci tak nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, aby smeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza v predmetnej veci počas konania na prvej inštancii v čase, keď okresný súd, resp. mestský súd pripravoval vec na predloženie inštančne nadriadeným súdom a po vrátení spisu z nich (IV. ÚS 370/2023).

11. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné priet'ahy spočívajúce hlavne v neefektívnej činnosti mestského (predtým okresného) súdu, ktorými došlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

12. K postupu súdov oboch inštancií ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, a to nielen mestskému súdu, čl. 17 CSP a dôsledné využitie ďalších inštitútov Civilného sporového poriadku vrátane prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a sudcovskej koncentrácie konania (§ 149 až § 153 CSP). Účelom a zmyslom týchto procesných prostriedkov je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Tieto prostriedky zároveň limitujú aj navrhovanie dôkazov počas súdneho sporu s prihliadnutím na aktivitu strán, ktorých cieľom by malo byť rýchle a hospodárne vyriešenie ich vzájomného sporu. Zodpovednosť

za výsledok sporu patrí sporovým stranám, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Procesná aktivita má mať na zreteli najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd (osobitne s dôrazom na naplnenie požiadavky hospodárnosti a rýchlosti vedenia súdneho sporu). Súdny (vrátane súdu odvolacieho) tak mali v podstatnej časti napadnutého konania postupovať striktne v súlade so zásadami koncentrácie konania (§ 153 a § 154 CSP). Samotný význam koncentrácie konania spočíva v čo najčiasnejšom získaní podkladu pre určenie predmetu dokazovania s tým, že možná budúca modifikácia predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny, ktoré vstúpia z výsledkov vykonaného dokazovania, pričom aj výsluch svedka v písomnej forme je celkom v súlade s § 196 ods. 3 CSP.

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

13. Hoci je badateľná snaha mestského súdu vo veci sťažovateľky plynule konať, s ohľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v ňom bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

14. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie, majúc pritom na pamäti, že jeho cieľom je zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

15. Sťažovateľka si v petite ústavnej sťažnosti uplatnila primerané finančné zadosťučinenie 3 000 eur (čo je suma žalovanej pohľadávky v napadnutom konaní, pozn.). Pri ustálení sumy primeraného finančného zadosťučinenia priznaného sťažovateľke ústavný súd prihliadal na celkovú dĺžku napadnutého konania vedeného pred mestským súdom (od augusta 2018), predmet a hodnotu sporu, jeho význam pre sťažovateľku a štádium napadnutého konania k momentu podania ústavnej sťažnosti, ktoré smeruje k rozhodnutiu veci súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené považoval za spravodlivé priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie 1 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu). Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že primerané finančné zadosťučinenie neplní reparačnú funkciu za prípadný neúspech sťažovateľky v prebiehajúcom súdnom spore.

VI.

Trovy konania

16. O náhrade trov konania ústavný súd rozhodol podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde a z titulu trov právneho zastúpenia priznal sťažovateľke sumu 949,17 eur (bod 4 výroku tohto nálezu), tak ako bola sťažovateľkou vyčíslená.

17. Pri vyčíslení náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení

neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Právnemu zástupcovi sťažovateľky patrí náhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (príprava a prevzatie právneho zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) v hodnote 2 x 371 eur a režijný paušál 2 x 14,84 eur, t. j. spolu 771, 68 eur. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľky platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky), priznaná náhrada tak predstavuje sumu celkom 949,17 eur.

18. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu